

Аналіз поезії Лесі Українки «Мріє, не зрадь!..»

Мріє, не зрадь! Я так довго до тебе тужила,
Стільки безрадісних днів, стільки безсонних ночей.
А тепер я в тебе остатню надію вложила.
О, не згасни ты, світло безсонних очей!

Мріє, не зрадь! Ти ж так довго лила свої чари
в серце жадібне моє, сповнилось серце ущерть,
вже ж тепер мене не одіб'ють від тебе примари,
не зляка ні страждання, ні горе, ні смерть.

Я вже давно інших мрій відреклася для тебе.
Се ж я зрікаюсь не мрій, я вже зрікаюсь життя.
Вдарив час, я душою повстала сама проти себе,
і тепер вже немає мені вороття.

Тільки — життя за життя! Мріє, станься живою!
Слово, коли ти живе, статися тілом пора.
Хто моря переплив і спалив кораблі за собою,
той не вмре, не здобувши нового добра.

Мріє, колись ти літала орлом надо мною, —
дай мені крила свої, хочу їх мати сама,
хочу дихати вогнем, хочу жити твоєю весною,
а як приайдеться згинуть за теє — дарма !

1. Коли була написана поезія «Мріє, не зрадь! . . .»?

2. Які події позначилися на переживаннях авторки?

4. Якими рисами наділена лірична геройня?

5. Які особливості творчої манери поетеси виявилися в поезії «Мріє, не зрадь! . . .»?